

Pasėrokavėms ont ledo

Poiki šės metās žėima. Ėr snėiga daug, ėr leds stuors. Džiaugas meškeriuotuojė, ka ĩr kor laisva laika pralėstė.

Sied do senelė ont Švėntuosės opės leda ėr mērka slėikelius eketelies. Retkartė oškimb degtoka ėlgoma ešerātis. No ėr tas gerā, šiuoki tuoki žuvinė išeis ėr Rainiou lėks.

– A atsėmeni, kuokius ešerius kap koltovės liobam loptė ėš po leda? – ožvedė ruoda ausītėnė keporė ožsėmuovės Juonis.

– Je, bet tas bova prīš dešimti – pėnkiuolėka metu, – pasėtaisės pagali po sobėnė, ont koriou siediejė, atsakė Petris.

Ėr līdekų, raudū, viegieliū, vėskuo bova. Vo kėik viežiū. Terbuoms liobam pagautė.

– Nubiedniejė mūsa opelė, vėsā nubiedniejė.

– No kāp ana bebus baguota, ka Švėntuoji tapa brakonieriu pašiūrė. Ėš Skouda, ėš Kretinguos, net ėr ėš Klaipiedas sovažiou brakuonierė – kuo ne pro ašaras ėštarė Juonis. – Žėima, vasara trauk so tinklās.

– Pernā rodini ketorė petingė žaliūkā ėšlėpė ėš „kaliuošė“ jiemė kuoštė opės doborius tinklās. Priėjės miegėnau sugiedintė:

– Kuo pageidauji senieli? Gal nesi Švėntuosės ondėnelė kaštavuojes? Dink ėš akiū! – sobliuovė vėns.

– Parbiega skrozdės par nogara, ėr pasitraukiau meškerelė nešėns. Nežėnuosi kou tėi dornė, šnapše pasmėrdė, gal padarītė. Gal kartās gaspadėnė ne tėk žovėis, bet ėr paponelė nebsolauktė, – pasitaisės keporė, pasakuojė Petris.

– Vo dieltuo tuokės tuos žovelės ėr bekimb, katruos pro tinklū akis išlend, – ėštraukės eilini kupruota ešerāti, saka Juonis.

– Dabā beveik kuožna sobata Skouda torgou gali nosėpėrktė tinklāti. O kor tėi gamtininkā, policėjė, ka leid laisvā pardavinietė brakonierėškus ĩronkius?

– No dar vėina ontra metieli gal ėr pameškeriuotiau, – prisėmėnė Juonis. – Jog jau ėr mūsa opalie, atvažiovė miestelienā praded baisiausi žuvu galabėjėma nauduoatė – moš žovis elektra. Po anū – nuors ka ėr tvans, ka tik patėms nauda.

– Jog skaitė „Mūsa žuodie“ apie miegiejėškas žūklės taisīklės, – pūsdams nu šaltė sogrobosės ronkas, rokava tuoliau Petris.

– Ek, ek Petrāli! Tū taisīkliu gali ėr pri kuožna oužuola prikabintė. Brakuonierems nu tuo prastiau nebus. Tėktā vedom gal bauda oždietė, je sogausiau līdekelė mažesnė kap 40 centimetru ėr ėsidiesiau ė terba. Šėrdės skaud, ka mums, teisietems meškeriuotuojems, so žvejė miegiejė biliuotās kišenie, tenk rinktė tropinielius nuo brakonieriaus stala.

– Galietom jou tonkiauo apsilonkītē gamtininkā, pasėkvėistē ē talka puolicininkus, parobežininkus... Vės pačioptom kuoki neteisietā bežvejuojont. Seniau, ka gamtuos apsauguos ėnspektuorio dērba Proncėškos Šlečkos, anodo so Apolėnaro Pabrieža liob tonkē pri Švėntuosės apsilonkītē. Šėi vīrā ne vėina brakuonierio nukelniejē ėr bauduos oždiejē.

Papūtē šiaurinis. Rauduona saulelė jau artėi laiduos. Nustuojē kėbtē ešeriokā. Nuors ėr mažos laimėkis, vīrā patenkintē patraukė ē nomus, pradžiogintē gaspadėniu ėr Rainiu.